

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

och hämtar mig åter up utur jordenes djup.
Psalm. 71: 19, 29.

Aria 4

Så njut Du Heders Man
Den sälla lott Du wan
Uti den sista friden!
I Öfwer- Herdens famn
Har Du en lustig hamn,
För alt besvär i tiden.

B. Ohrwall.

Kundörelser.

Säteriet Lunden med sin stycken dagsverks Her-
man och torp i Elfsborgs län, Wåne Härad och
Gerdhems socken, en mil ifrån Wenersborg, och en
fjerdebels ifrån Trollhätan beläget, är til salu: widare
underrättelse om denna egendom och dess pris, kan
erhållas af Rådsmannen i Wenersborg, Herr Jo-
han Eberhard Lörich.

Nästkommande Tisdag kommer genom offentlig
auktion uppå denna Stadens Auktions-kammare at
försäljas et parti salt kött uti hela tunnor, hwilket
förleden höst ifrån Ungland hemkommet: samma
kan dagen förut beses hos Herrar Beckman, Beyert
och Schuts.

Man nödgas at förekomma fruktlösa beklä-
ningar, gifwa det almänna tillkänna, at Drag-
nings listorna ej före 3dje dagen efter Dragningen
eller Torsdagen kunna blifwa färdiga.

Churfachsske General-lieutenanten Baron Georg
Carl von Dyherrns märkwärdiga omwändelse och
död, beskrefwen af Doct. Fresenius, finnes til köps
hos Bokbindaren Johan Winberg.

Götheborgska
Magasinet.

Lördagen, den 21 Junii 1760.

Kyrko-tidningar.

Götheborg.

Om Prestemötet härstädes, södrar min Skyldig-
het, at aflemna en liten berättelse. Det är
bekant, hwilke wid detta tillfället ware i synnerhet
ihälsöfätte. Man kan, utan farhåga, tilbela hwar
och en nödgattig heder. Innehållet af Disputatio-
nen blir denna gången ej inrykt: imedlertid må i
almänhet sägas, at arbetet talar om en witter och
granlagad Författare. Ämnet, som war et af de
allvarsamaste i werlden, är genom et gladt och
munterare skrifsätt i wist affeende mildrat; och man
finner sig mera lättad, än uttrötad, af denna döds-
berättelse: dels emedan en ren och flytande stil
gör genomläsningen mindre ledsam, dels emedan
metoden, fri från språng och hänwifningar, till-
fredställer på en gång hela nyfikenheten. Jag kom-
mer nu til selswa Prestemöts-arten.

Seban första Prädikan war hällen öfwer Rom. 5: 15, af Prosten och Kyrkoherden Herr Wilhelm Brag, trädde samtelige Herrar Consistoriales, med stiftets hederwärda Presterkap, up i öfra Gymnasii rummet, som war til den ändan wäl klädt, och upwiste et Gymnasii Capel, hwilket är en af salige Biskopens yttersta inrättningar. Därefter steg Prosten och lectorn, Herr Mag. Arfwidson, up i Cathedren, och började Synodal-acten med 2 lämpeliga Tal, et i Biskops och Consistorii namn, och et såsom Präses wid Disputations-acten: hwar på Kyrkoherden uti Thorslanda, Herr Stabåus, förste motståndaren, höll hela föremiddagen ut med eld och salwor emot en enda sak, rörande frågan om den timmeliga döden är något syndastraf? Ingen kan neka, at ju nämde Kyrkoherde liknade i alla mål en gammal Academisk härjare, och förde sig tappert up. Samma kan ock säjas om Herrar Respondenterne Bagge, Hjortberg och Montin: och ingen twiflar, at ju war widfrågade Präses ref den ena förskansningen omkull efter den andra. Om eftermiddagen höls et tal af Kyrkoherden i Weinge, Herr Mag. Kerrus; et af de waktal jag nänsin hört: hwatföre jag ock begärt, at så gilla wa det ut af Trycket. Däruppå framfattes, efter et föregånget Tal, rörande catechetiska förbättringar, några frågor öfwer ämnet, som förhades i Disputationen; och därmed fulgjorde Vice-Präses, Herr Kyrkoherden Hammar, med allas fullkomliga nöge, sin skyldighet: helst han öfwer en timmas tid förnögade sine Hörare med frågor, förklaringar och tal, som höllos nästan hela och hålna utantill.

Andra

Andra dagen prädikade Herr Kyrkoherden Ströman öfwer Ps. 39: 5, 6, hwarefter Prosten Arfwidson öppnade Disputationen med et liter Tal om Begrafningar, och fram böd så Kyrkoherden i Träslöf, Herr Carl Homan, Catecheta och Adjuncten wid Domkyrkan, Herr Magister Gådda, samt Extraopponenterne, Herr Mag. Bellander, Herr Adjuncten Johan Lindman, och Candidaten Herr Adjuncten Paul Tornebohm, hwilke allesamman gjorde sin sak til nöges, och någre öfwermåttan wäl. Widlöftigheten hindrar mig, at gå nogare in i hwaras deras särskilta anmärkningar.

Tredje dagen höll hela Presterkapet sit Deconomiska Consistorium, efter en afhörd uppbyggelig Prädikan öfwer Lev. 23: 10. Därmed slutades wäl seltroa Prestemötet; men som Biskopeliga Begravningen gick högtideligen för sig dagen därpå, nämligen den 13 dennes; så förblef större delen af Presterkapet i staden hela weckan, och utgjorde en särskilt, och så billig som hederlig procession åt Domkyrkan. Därefter steg Biskopen i Skara, Herr Doctor Engelbert Halenius up i Prädikestolen, och höll en grundlörd och stätelig lifprädikan, öfwer den Text, hwilken war salige Biskop, Herr Doctor Jöran Wallin längesedan utsedt: och war tagen af Ps. 31: 22, så lydande: Iofwad ware Herren; at han mig en underlig godhet bewisat hafwer i enom fastom stad. Som Prädikningen utan all twifwel kommer innan fort ut af Trycket, får jag då nogare uptaga innehållet. Samma dag utgaf jag, såsom nu warande Gymnasii Rector, et Pro-

gramme på Latinſke verſer, hvilket wåre fränw-
rande Läſare torde för ämnet Full åſtunda: hwar
före det och här införas helt och hållet.

Secli bis noni cum ſexageſimus annus
Curreret, & multo fervidus igne canis,
Et facer in funus longe procederet ordo,
Redderet ut terræ Præfulis oſſa ſui;
Hospitibus multam Patribus Populoque Salu-
tem,

Dicebat Gothici Rector ad Albiſ Aquas.

Tempus adest illud, quo plurima mortis imago,
Et monitu Mortis, nil niſi triſte ſubit.

Proſcidimus fatum, mortemque vocavimus
ipſam

In jus: imperium, Parca, tuere tuum.
Nil opus hortatu: Dominam nos uſque nege-
mus;

Stragibus edendis ſe tamen eſſe probat.
Illa genus Sacrum, Proceres ſummoſque pro-
fanat

Pontifices: ſanctum quid, Libitina, tibi eſt?
A decimo quintus, memini, jam ducitur annus,

Cum Gothiæ fines Præful habendus adit.
Quam vigil ille, ſua numquam Statione relicta,

Excubias egit pro grege, Chriſte, Tuo?
Deſerit infanis puppim Palinurus in undis,

Automedon tanti non putat eſſe rotas.
Quisquis abit, bene habet, clamat, jam ſcena

peracta eſt.
Senſit idem Princeps Ordinis Ille mei:

Mon-

Monſtrorum domitor, Virtutis amabilis Augur,
Legatus Senior conſpicuusque Dei.

Concidit Ille tamen, tria per quinquennia
geſto,

Et paribus nodis per duo luſtra, Pedo.
Concidit, heu, Wallin! heu, plangite pectora

palmis,
Avertatque Lupos Ipſe, rogate Deum.

Audiit Omnipotens; et eodem menſe peremptus
Zinzendorf, obiit quo Pugil, Hoſtis obit.

Hoſtis erat certe LVDOVICVS. Beſtia forſan,
Fatidici pingit quam Deus ore Senis.

Quidquid erat, periit germanus Apoſtolus
Orci,

Qui voluit lata currere ad aſtra via.
Hoſtis abeſt, & adest Athleta, Gigantibus ipſis

Terribilis, Lingua promptus & Ille manu.
Angelicus Doctör, Scarenſibus excitus oris,

Et ſolitus ſemper digna Tonante loqui:
Ingreditur noſtram Sapiens Halenius Urbem;

Fulmina Doctrinæ ſparget, & Ille jubar:
Wallinumque ſimul, notum ſuper athera, juſtâ

Laude feret Nomen; corpora condet humo.
Nos humiles animæ, nec tantum in nomen

itura,
Magno ſerta Patri, ſerta feremus Avo.

Obimus exſequias hodie: cras ultima ſolvam
Exſuviis, Wallin, ultima juſta Tuis.

Nec tamen hæc ſolus ſolvam: Doctöris Alu-
mnus

Auxiliatrices porriget, ecce, manus.
Ille

Ille quidem nuper Salica de rupe vocatus,
 Eloquio, Jörlin, ingenioque valet.
 Ille perorabit pransus; jejunia nostræ
 Cernitis ut Musæ, consulitote boni.
 Funere sic igitur, sic o divine *Georgi*,
 Nomine perturbas otia nostra Tuo.
 Semper honoratum solenni voce creasti
 Me modo Lectorem: vox ea summa fuit.
 Cur æquare Tux nequeo præconia laudis?
 Quare novum vena fertilioris opus.
 Sit satis, Historiam me consignasse *Georgi*;
 Sit satis, Heroëm me voluisse sequi.
 Interea, Vir Summe Sago, Vir maxime Mitra,
 Tuque, oro, Themidos Mercuriique decus;
 Et Tu, sacra Cohors, ingenti faucia luctu,
 Manibus hoc summi da Tituloque Viri;
 Ut cum luctifono campana boaverit ictu,
 Conscia mæroris pullaque Tempia petas.

Efter denna kallelse infunno sig på Bibliotheket härstädes, utom General-Lieutenanten och Lands-höfdingen m. m. Herr Baron Joh. Frid. von Kaulbars, och Biskopen Herr Doctor Halenius, samtelige Sörjande, Consistoriales, Stiftets ärade Presterskap, och flere förnåmte Åhörare, kläckan re före- och kläckan 4 eftermiddagen, då Amminnestal både på latin och Swenska höllas af därtill utsedde Oratorer. Då det Swenska Talet höls, infunno sig äfwen många hederliga Fruntimmer. Det lærer ej tagas ogunstigt up, om jag nu inrycker några stycken ur Grasskrifterna, som utdeltes wid

Be

Begräfningen. Herr Hoffsecreteraren Balfinson, som wid flera tillfällen lemnat wedermålen af god smak, har ock nu, som en nära Anförwant, ihågkommet wår Biskop, om hwilken han i tredje strophen yrar sig således:

Sör stutti = fyra år i werlden Han inträder,
 At gå def wådjoban, til witre Fadrens hopp;
 Men lik de spåda trån, som låtta hastigt knopp,
 Och tidigt blomma ut, hwaraf man ståds sig gläder:
 Så blef, af medfödd dygd, en kärlig möda lönt:
 Han gick, med snabba stritt, rätt snart ur barna-åren,
 Och, til sin Faders frögd, beprydde ungdoms-wären
 Med sådna läroprof, som man har sällan rönt.

Öttonde strophen utmärker sig genom följande wår fra tankar.

Wår Heders-krona Man har rifa prof erfaret
 Af Swenske Kungars nåd, som war Hans rätta lönt.
 Til Guds Sörsamlings pris, omhward af wisdoms rön,
 Hans klädde Biskops-hatt et aretecken waret.
 Men detta war ej nog, Han måste lysa mer:
 Af Adolph Fredrich har Def ett föräblad blifwet:
 Wår Wårde Söners namn Wår Milde Kung in-
 skrifwet

Bland Swea RidderSkap, som winning där af ser.

Herr Hartens, en af wåre lyckelige Skalder, sjunger i femte strophen så:

Den Arons staf, som Han med heder fört,
Den trogna wård. Han hafte om Christi Kyrka,
Det stora nit Han wist, at Herren dyrka,
Har flere Smea Wärd til skyldig wördnad wört.
Han almänt lofwad är bland wåra tiders lärde,
Hans Namn det kunnigt är ej blott uti wår Nord,
Nej de, som bo på Tyst, på Frans och Ungelst jord,
De ge Hans wärra Namn med oss sit rätta wärde.

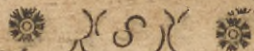
Desutan har Götteborgska Nationen så wid
Upsala som Lund efter billigheten tager sin Skyldighet
i äge; at förtiga flera wid detta tillfälle utgifna
äminnelse-skrifter.

Den 17 dennes undergingo Comministren uti
Kall, Herr Wärten Kollinius, Collega Schola uti
Warberg, Herr Peter Liedberg, och Adjuncten uti
Halmstad, Herr Candidaten Jonas Schubert, sin
Pastoral-examen, alle med utmärkt heder, och til
wederbörandes nöge.

Kyrko-tidning ifrån Lundby uti Wätters härad.

Ifrån gården Husare, som lyder under det wäl-
bekanta Dhare-säteriet, begrofs här uti Lundby Kyrka
fogård, i Maj månad, en ganska bedagad Husfru,
wid namn Kerstin Månsdoter, hwilken hunnet til
104 års ålder. Hon ägde en hög wärd, och war
under sin lefnad, helst in til 94de året, begäfwad
med en sällsynt färdighet i alla sina göromål, samt
en rasfhet, som tyckes öfwerstrida lönets gränser,
at man af sådant kan säkert sluta, huru hon bör
hållas för en qwarleswa af de store halfresar, hwilka
fa

fa för ej många hundrade år tillbaka behodde den-
na orten. Jag skrifwer sådant med fog, och kan
beropa mig icke allena på mycket stort folk, som
leswer bland oss, utan ock på det synnd, som 1728,
då Kyrkan å nyo byggdes, låg för allas ögon. Ty
när wid det tillfälle blef grafwet djupt, och grund-
walen skulle läggas, fant man en lärpipa 5 qwar-
ter lång; hwaraf slutes, om man uträknar det öf-
riga af kroppen i tilbörig mån, at säkert en stor
halfrese waret til, och at sådane äro lagde i Kyrko-
gården, sedan Christendomen infördes. Hon war
jämwal stor til sinnets förmåner, och kunde så må-
sterligen råda öfwer sig self, at hånnes Måg, som
bodde uti samma stuga med hånne uti 22 år, kunde
til allas förundran berätta, huru han under den ti-
den albrig hört et öfständigigt eller trugande ord
falla af hånnes mun, och samma nitserd får hon
af grannar och andre förständigige män om sit upfö-
rande uti de yngre åren. Sådane tankar gjorde
hånne älsfwärdig hos sine anhörige, som dageligen
skulle umgås med hånne, och satte hånnes älderdom
uti dubbel heder hos främmande; ty et slikt exem-
pel är rart bland almogen, och torde wara lifsäf-
sällynt hos dem, som inbilla sig wara mer sedade
än bönder. Med älderdomen sölja nog främpor;
men icke altid förstånd, at draga dem täneligen. Af
lycka och olycka hade hon uti sit stånd många om-
skiften, och måste taga del uti de almånnas swårig-
heter, som tryckte hela riket uti de 6 sifte Regenters
tid, under hwilkas Regimente hon lefde; doch ha-
de hon måst känning af Gyllenlöwiska kriget, då
hon uti sina unga år war nödsakad, at ossa resa
til

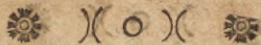

til fiendeliga lägret med hwarjehanda utgårdar. Hon weste likwäl så under alt detta anföra sig, at fienden sjelf icke wille hwarcken fåda eller tilloga hånne något oanständigt, ehuru han hade hånne uti sina händer. Hånne fattades ingalunda ungdomens behageligheter; men hon trädde ändå icke i gifte, innan hon fylt 32 år, hwarefter hon lefde med sin Man uti 54, och war Enka uti 18 år. Med sin Man, Hans Jonsson, blef hon Ätteläggerska af 80 personer. Hon födde til werlden 9 barn; hånnes barna-barn woro 25, hånnes barna-barns-barn 45, och et barna-barns-barna-barn, hwilket jag anser såsom en beshynerlig nåd af Gud, när en människja tilbringar sin lefnad uti all dygd, och hinner til en ålder, at hon kan tälja et sådant antal affomlingar. Uti de 10 sista åren hölt hon sig mycket inne om vinteren, hwarwid hon ågde så god hålsa, at hon kunde föda sig sjelf, undantagne de twänne siste dagarne, hwilka helt hastigt förswagade hånnes krafter, at hon tårswade andras hjelp. Hon afled därefter uti all tysthet, at hon näpligen sjelf weste, när hånnes förwandling hände; medan hon dödt under det hon insommat uti en stark sömn, som war owanlig för hånne; men skulle då lindra hånnes döds-ångest, och göra siltmessan ljusligare.

Sewerin Ström.

Lärda Småfäfer.

En ung Herre af högförnam Familie, hwarshederlige Förfäder haft mycket godhet för det högförsteliga

försteliga Holstein-Gottorpiska Huset, har berättat mig följande historiska hemlighet, om hans Högfälige Majestät Carl den elffoste. Det är ohördt, at Högbemälte Herre någonsin sadt sin fot utur Svea Rike, och in på Tyfka botnen: imedlertid har det likwäl steds. Ty Konungen stadnade, under det påstående Danska friget, i den hastiga och salsama förefatsen, at då Österrön war ganska säfer, sätta sig, tillika med då warande Majoren eller Öfwerste-Lieutenanten Jägerföld, uti en flup, och med tilhjelp af någre fluprodare, som kände hwarcken Kongen eller följelagaren, segla öfwer til Nybeck; hwarifrån Hans Majestät och bemälte Major galoperade på friska hästar til Hamburg: hwar est de inquarterade sig uti et Härbärke. Konungen gick strax ut, och som historien förmåter, til Magistraten i Staden; med hwilken han i några timmar rådgjort om wissa angelägenheter, då Jägerföld hade den oberänsksamheten, at öfwerträda Kongens ordres, och begå någon yr säfanga, som likwäl slog ut til des heder, hwarföre Kongen sådant icke beifrade. Imedlertid förekommer det mig likast, at Konungen rådgjorde med Härtigen af Holstein, som då flygtat ut Danska fångenskapen til Hamburg: en angelägenhet, som rört honom närmare, än Hamburgske Magistratens interesse. Konungen satte sig på stunden, i salskap med sin Achates, på häften, och for tillbaka til Nybeck, hwarifrån han återkom til Skåne. Det wore mödan wårdt, at uti Spegelska Dagboken esterse, om och när denna händelsen kunnat sig tildraga.

Hedström.

Swad

Hwad Nytt i Staden?

Korta Stads-nyheter.

Göteborgske Wexelcoursen.

Onsdagen, den 18 Junii.

London	- -	64 $\frac{1}{2}$	- -	Dal. Rmt.
Amsterdam	- -	59 $\frac{3}{4}$	- -	M:t Rmt.
Hamburg	- -	61	- -	M:t Rmt.

Fregatten Jama och Ostindiska Skeppen Prints Carl och Sophia Albertina blefwo på utresan, wester om Irland, den 19 och 20 Marti, af stormfingrade. Fregatten måste löpa tillbaka til Bergen, at bota någon skada, och Ostindiska Skeppet fortsatte resan, hwar för sig, och anlände til Cadix, det förra den 27, och det senare den 28 Aprillis. Försedde med alla förnödenheter, hafwa de den 12 Maj, uti wälstånd, gådt därifrån med god wind, som continuerade wid postens afgang den 14de.

Skeppet Fredrich Adolph Skulle blifwa färdigt ifrån Canton uti Januari månad; men Stockholms Slotz blifwer där qwarliggandes til mot detta årets slut.

Ankomne äro Skepparne Pehr Månsson ifrån Aberdeen med mursten, And. Lundwall ifrån Dunby med barlast, Ralph Lewins ifrån London med dito

dito, Jonas Landström ifrån Bordeaux med win och bränwin, John Andersson ifrån Hamburg med packhusgods, Hans Joachim Bogelsang ifrån Medelhafwet med win och bränwin samt packhusgods, James Brodie ifrån Bergen med barlast, och John Gordon ifrån Bellfast med dito och smör.

Utgångne äro Skepparne Carl M. Stolpe til Port-a-Port med tjära, Oluf Hök til Amsterdam med beck, tjära och järn af bärgade warer, Peter Setterberg och Måns Petersson til London med järn, och James Garnock til Aloway med järn och bräder.

Z. l. i. g. ö. r. Den 6 Juni anlände Skepparne Joh. Loy ifrån Carlscrona til Lissabon med tjära, Per Möller ifrån Uddewalla til Carlshamn med fill, Christen Iosseu och Jon Pyl ifrån Göteborg, och Ambjörn Andersson ifrån Marstrand, alle til Stockholm med fill, Jonas Nieman från Calmar til St. Ubes med bräder.

Små Kyrko-tidningar.

I går, som war tredje Bönedagen, prädikade Adjuncten, Herr Magister Montin: I morgon prädikar Prosten öfwer Wikornas contract, och Kyrkoherden uti Tanum, Herr Magister Mathias Ekström; och på Wis- eller Midsommarsdagen, Catecheta, Herr Magister Gådda. Samme dag kommer ock Collecten för Frimurare-Barn- och Koppnyppningshuset at insamlas i hafwarne och bäckeren.

I Swenska Församlingen äro, ifrån den 5 til den 18 Junii, födde 2 Gosse- och 3 Flickobarn: Wigde

Wigde Sjötuls-Controllören Herr Anders Lönholm och Jungfru Petronella von Egmond, Socker-rassinadeuren Lars Manström och Pigan Kirstin Lidgren, Hvarfscimmermannen Anders Lidgren och Pigan Beata Henning, Bagaren Mäster Johan Jansson och Entan Madame Sara Sundgren, Sjötuls-viseuren Pet. Joh. Westerberg och Jungfru Charlotta Macken, Skepparen Michael Smitt och Jungfru Catharina Nhen: Döde Fabriqueuren Jocks Hustru, Gillesbodet Samuel Blomberg, och Lunnebindaren Lars Berg af feber, i Flickobarn af koppor och i af maggsuka.

I Lyffa Församlingen död Färgaren Herr Johan Christoph. Neulammer.

I Kronhus-Församlingen födt i barn: Wigde Soldaten Nof Ekman och Entan Gertrud Hansdotter: Döde Dragonen Matthias Falk, 44 år gammal, af feber, Soldaterna Anders Hofstada af wattenfot, Daniel Nordstjerna och Silfverdahl af frosta, samt tvåante barn af slag och koppor.

Tankar öfwer helsobrunnen wid Carlspporten i Götheborg.

At källan wid Carlspporten tilföre innehället surbrunswatten, tror man med all säkerhet, så wi da hon af lärde, erfarne och samwetsgranne Läkare fordom blifwet pröfwad. I anledning här af blef jag strax, efter anstälta waccupros, angelägen om, at utröna orsaken til ändringen i det nämndas halt. Jag behöfde ej länge söka efter densamma; ty knapt hade jag fatt sfoeten utom dören af brunshuset, förän jag

jag blef warse, at en stor del af det berget, som stupar ifrån Fästningsmuren ned til brunnen, war öfwerdraget med Flärpsten, Porus Aqueus Wallerii Min. Gen. 53. Sp. 298.

Denne Flärpsten är genererad af den kalk, hwar med stenarne i muren äro sammanbundne: hwilken kalk af regn, utan twifwel tid efter annan, blifwer uplöst, och således ej allena framalstrat stacciterne, som fästet sig på gråberget, utan ock efter handen minskat och nu aldeles borttaget järnhalten utur wänet.

Är därför nödigt, om brunnen skal någonsin återfå sin förlorade styrka, at 1) tillflytningen af kalkwänet blir hindrad, och 2) den kalk, som redan blandat sig med jorden, kringom källan, blifwer undanrögd.

At winna det första, fodras, at låta mura med sten och cement en wäntentät ränna, som bör så fogas in wid berget, at det utgör rännans inre brädd och sida. Denna ränna bör följa bergets fröknin-gar åt, på några fammars längd, ifrån hwilken sedan, på båda sidor om brunnen, goda aflöpsbiken ledas ned til walgraswen.

Det senare erhålles, om den med kalk hafwan-de jorden, kring om källan, upgräsd, til den distance, som jorden befinnes blandad med kalkparticlar: Då det upgräfsne stället sedan med ren sand och grus igenfylls.

Men som denna förbättringen fodrar tid, och drifningen wid brunnen är i år uppfuten, så gifwes tillänna, at Baggetosta surbrunnar, wid Udde-walla,

walla, äro å nyo satte i godt stånd, och at den ena af dem håller prof, i närmaste grad, med den ryktbaræ Medewi brunn.

Desutom är strax härwid, på Lundebräcka ågor, en furbrunn uttagen, hwilken åger swagare, dock ganska god halt, at profwen nog likna Kamlösa bruns, hwilken med stor förmån kan nyttjas af de brunsgäster, för hwilka Daggetofsta watten funnas wara allför starka.

De brunsgäster, som i tid anmäla sig, kunna få spisning och husrum när wid brunnarne.

Brunsdrifningen börjas här den 1 Juli för innewarande år.

Handler Bure.

Man wäntar, at i nästa wecka få närmare uplysning om en ny orsak til det förändrade hellsorwaret. Myaste historien förmåter, at en qwarnstensk som legat någon tid på Källebornen, igenstoppat ådrorna, samt at qwarnstensögar blifwet af någon nidingsweckare tiltäpt.

Rundgöresser.

De som ännu ej afhentat, hos Lectorn, Herr Magister Beyer, sina tilhöriga Exemplar af des utgifna Iwversättning, upwise med alraförsta sine pränumerations-sedlar. Exemplaret kostar både med och utan pränumeration 3 Dal. Silfwerin.

Hos Fabricqueuren Burman, boende på Sillegatan, finnes en wacker Bureau för Fruntimmer, med sorgylt arbete och beslag.

Götheborgska Magasinet.

Lördagen, den 28 Junii 1760.

Kyrko-tidningar.

Följer nu, bland annat, innehållet af slesswa Synodal-disputationen: hwilken handlat om Döden.

I början wises, at människo-lifwet är en wandring, hwilken dageligen närmar sig åt målet, nämligen den lekamlige döden, som efter vår Författares utstakade begrep, består i handets uplösning imellan kropp och själ. Wid slesswa undersökningen, woro wäl somlige af den tanken, at döden i almänhet intet annat är, än mistning af krafter; somlige, at den är en Skilnad ifrån Gud, och från alla därmed förknippade förmåner, hwartil det timeliga lifwet och hörer. Och detta begrep tyckes ligga fördelt i första dödsbotellen. Men det är snarare, at beskriswa döden i hela sin widd, än at lemna något utmärkande känneteken af död i almänhet, eller af den lekamlige i synnerhet. Hit höra ock de, som förstå genom död i gemen alt elände,